

rigets Finantsminister, vilde strømmes tilbage fra en Optræden, der til Nød kunde forsvares, naar han kun var Monarchiets Finantsminister, og naar man gaaer ud fra, at det Hele er en Fjende af de enkelte Dele, og at enhver Part i Firmaet for sig staaer paa sin Ret til det Yderste, ikke anerkjendende noget Fællesskab eller nogen Fælledsinteresse. Det Yderste, der kunde skee, var, at Ministeren paa Monarchiets Vegne tog den samme høie Rente af Kongeriget, men i saa Fald havde vi ham da i alt Fald her og kunde sige til ham, hvad vi dengang ikke kunde sige til Monarchiets Finantsminister eller dog kun indirecte: „Finder Du ikke, at det er ubilligt, at den Fællesskab, som Kongeriget væsentlig oprettholder, tager saa ublue Renter, fordi den seer, at vi ere i Trang og behøve Pengene?“ Skulde et saadant Tilfælde atter indtræffe, ville vi allsaa have en Finantsminister, til hvem vi have Ret at henvende os directe med vore Spørgsmaal for at faae Svar paa dem, og navnlig vil der være Haab om, at kunne bringe ham den, som jeg troer, rigtige Opfattelse, at det er farligt, naar der allerede er en saadan Sondring tilstede, som der er, da at ville drive den videre og stille Interesserne end hyderligere op mod hinanden istedetfor at lade dem smelte sammen.

Der er blevet sagt, at Rigsdagens parlamentariske Indflydelse vilde blive i høi Grad svækket ved den Ordning, som nu er foregaaet. Det er Noget, som jeg maa tilstaae, at jeg ikke ganske fatter. Jeg skjønner ikke rettere, end at allerede efter den tidligere Ordning, den, der har bestaaet efter Forsætningen af 2den Octbr. 1855, vilde det være retligt muligt for den danske Rigsdag, at gjøre enhver Regjering i Landet umulig. Rigsdagen har det i sin Haand at forkaste hele Finantsloven og at blive ved dermed, indtil der foregaaer en total Forandring i hele Regjeringen. Finantsministeren for Monarchiet kan jo nemlig ikke undvære det Tilskud, som han skal have fra Kongeriget. Det er et farligt Experiment, vil man sige, som man ikke gjerne skal stride til, men Muligheden er dertil er dog tilstede. Det forekommer mig derfor bejnderligt, at man her har villet fremmane det store Spørgsmaal, om Rigsdagens parlamentariske Indflydelse. Det er et

Spørgsmaal, som næppe i kort Tid vil kunne blive udtømmende behandlet, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa een Side af denne Sag. Historisk har det været saaledes, at idetmindste siden 1855 have nogle af de Mænd, der fremfor deres Collegaer kunne siges at give Regjeringen et vist Præg, en bestemt Charakter, forvaltet kongerigste Portefeuiller. Jeg behøver ikke at nævne dem enkeltvis ved Navn. Enhver vil erindre, at den nuværende Conseilspræsident, der i høi Grad maa antages at give Ministeriet sit Præg, har begyndt sin Virksomhed som kongerigst Minister, at den høitagtede Cultusminister i længere Tid har baaret en overveieende Deel af Kongerigets særlige administrative Byrde, og at ogsaa han medvirker til at betegne hele Ministeriets Charakter; det Samme gjælder i mindst en ligesaa høi Grad om den nuværende høitagtede Indenrigsminister, hvis Indtrædelse i Ministeriet jeg idetmindste har opfattet som et Program, ikke for Indenrigsministeriets Forvaltning, men for Regjeringens Førelse i det Hele taget. Det vil staae i Rigsdagens Magt at drive idetmindste to af disse her omtalte Mænd, der endnu ere særlige Ministre, bort fra deres Plads og derved at udøve en directe Indflydelse paa Regjeringens hele Sammenfætning og Charakter. Naar det nu forholder sig saa, da skjønner jeg ikke, hvorledes Nogen kan sige, at den parlamentariske Myndighed fra Rigsdagens Side er formindsket eller indskrænket. Ved det, der nu er skeet, er den tværtimod netop bleven forøget, om just ikke paa den Maade, som den høitæredede Indenrigsminister gjorde gjældende, den nemlig, at Rigsdagen nu tillige kunde udøve Indflydelse paa Monarchiets Finantsminister, saa dog derved, at det nu vil være Rigsdagen muligt at fjerne en Indenrigsminister, som den ikke synes om, uden derved tillige at give ham et Mistillidsvotum paa Basis af hans særlige Finantsforvaltning og omvendt. Derfor Folkethinget skulde komme til den Beslutning at nægte Finantsloven, har man spurgt, hvad vilde da Følgen blive? Ja! det er altid vanskeligt at sige, hvad den fremtidige Følge af en eventuel Handling vil blive, men der er en Følge, der synes at ligge meget nær, og det er den, at saafremt Regjeringen ikke anseer det for rigtigt